



ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu JUDr. Moniky Javorové a soudců JUDr. Miroslavy Honusové a JUDr. Martina Láníčka ve věci

žalobkyně: **Horizont ISPL v.o.s.**
sídlem Koněvova 177/61, Heřmanice, 713 00 Ostrava
insolvenční správce dlužníka MONOS Morava s.r.o.
zastoupená advokátkou Mgr. Gabrielou Kaprálkovou
sídlem Občanská 1115/16, 710 00 Ostrava

proti
žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**
sídlem Masarykova 427/31, 602 00 Brno

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 14. 11. 2017, č. j. 48341/17/5200-11434-701858, ve věci daně z příjmů právnických osob

takto:

I. Rozhodnutí Odvolacího finančního ředitelství ze dne 14. 11. 2017, č. j. 48341/17/5200-11434-701858 a dodatečný platební výměr Finančního úřadu Ostrava II ze dne 2. 12. 2011, č. j. 238052/11/389911807688, se **zrušují**.

Shodu s prvopisem potvrzuje P. S.

II. Žalovaný je **povinen** zaplatit žalobkyni na náhradě nákladů řízení částku 8 228 Kč do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku, k rukám zástupkyně žalobkyně Mgr. Gabriely Kaprálkové, advokátky se sídlem v Ostravě, Občanská 1115/16.

Odůvodnění:

1. Žalobkyně se žalobou doručenou Krajskému soudu v Brně dne 12. 1. 2018 domáhala zrušení rozhodnutí žalovaného uvedeného ve výroku tohoto rozsudku (dále jen „napadené rozhodnutí“). Napadeným rozhodnutím žalovaný částečně změnil odvoláním napadené rozhodnutí (dodatečný platební výměr) Finančního úřadu Ostrava II (dále jen „správce daně“) ze dne 2. 12. 2011, č. j. 238052/11/389911807688, ohledně údajů pro placení daně a ve zbytku ponechal výrok odvoláním napadeného prvostupňového rozhodnutí beze změny. Odvoláním napadeným dodatečným platebním výměrem správce daně doměřil společnosti MONOS Morava s.r.o. daň z příjmů právnických osob za období od 14. 2. 2008 do 31. 12. 2008 ve výši 2 851 380 Kč a uložil jí povinnost zaplatit penále ve výši 570 276 Kč. Krajský soud v Brně usnesením ze dne 24. 1. 2018, č. j. 31 Af 4/2018 – 37, postoupil věc z důvodu místní nepříslušnosti Krajskému soudu v Ostravě (dále jen „krajský soud“).
2. Žalobkyně v žalobě předně namítla uplynutí zákonné lhůty pro stanovení daňové povinnosti, protože daňové řízení se týkalo daně z příjmů za rok 2008. Běh lhůty byl přerušen v souvislosti se zahájením daňové kontroly a od 1. 1. 2011 běžela nová 3 letá lhůta. Běh této lhůty byl podle žalobkyně dne 21. 9. 2012 přerušen podáním správní žaloby a opět pokračoval od 23. 3. 2015, kdy bylo řízení před správními soudy pravomocně skončeno. Do konce 3 leté prekluzivní lhůty zbývalo 466 dnů a podle žalobkyně tato lhůta uplynula dne 1. 7. 2016. Protože po tomto datu již nebylo možné stanovit daň, měl být odvoláním napadený dodatečný platební výměr zrušen a řízení zastaveno. V dalších žalobních bodech žalobkyně namítla, že žalovaný neseznámil plátce se zjištěnými okolnostmi a důkazy tak, jak mu ukládá § 115 odst. 2 zákona číslo 280/2009 Sb., daňového řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „daňový řád“), neřídil se závazným právním názorem Krajského soudu v Ostravě, věc nesprávně právně posoudil, vyvodil nesprávná skutková zjištění a dostatečně nezjistil skutkový stav.
3. Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby. Ve vztahu k namítanému uplynutí lhůty pro stanovení daně se shodl se žalobkyní na tom, že od 1. 1. 2011 začala běžet nová 3 letá lhůta, stejně tak shodně potvrdil její přerušení v důsledku podání správní žaloby (pouze tvrdil jiné datum 14. 9. 2012) a pokračování běhu lhůty v důsledku pravomocného skončení řízení před Nejvyšším správním soudem (nad rámec časové osy uvedené v žalobě ještě zmínil krátké mezidobí od skončení řízení před krajským soudem dne 8. 8. 2014 do podání kasační stížnosti dne 11. 8. 2014). Podle výpočtu žalovaného po právní moci rozsudku Nejvyššího správního soudu připadal konec lhůty na 6. 7. 2016. Žalovaný dále poukázal na to, že dne 18. 4. 2016 podala žalobkyně žalobu na ochranu proti nečinnosti a po dobu řízení o této žalobě lhůta pro stanovení daně neběžela a uplynula až dne 13. 12. 2017. Protože žalobou napadené rozhodnutí bylo vydáno dne 14. 11. 2017 a žalobkyni doručeno téhož dne, došlo k pravomocnému stanovení daňové povinnosti před uplynutím prekluzivní lhůty. Žalovaný vyjádřil přesvědčení, že lhůta pro stanovení daně po dobu řízení o žalobě na ochranu proti nečinnosti v souladu s § 148 odst. 4 písm. a) daňového řádu neběžela, neboť

Shodu s prvopisem potvrzuje

se jedná o řízení, které bylo vedeno v souvislosti se stanovením daně před soudem ve správním soudnictví za účelem posouzení, zda byla pravomocně stanovena předmětná daňová povinnost v důsledku § 243 odst. 2 daňového řádu ke dni ukončení přezkumného jednání (14. 11. 2013), nebo zda je třeba dál vést řízení o stanovení daně. Předmět řízení zahájeného nečinností žalobou tak zcela bezprostředně souvisel se stanovením daně a směřoval k vydání rozhodnutí ve věci. Na podporu svého názoru žalovaný odkázal na komentář k daňovému řádu (Josef Baxa a kol., Daňový řád: komentář, Praha, Wolters Kluwer ČR, 1. vydání 2011), který za řízení s účinky na běh lhůty podle § 148 odst. 4 písm. a) daňového řádu připouští nejen řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu podle § 65 a násl. zákona číslo 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), ale také jiná soudní řízení, včetně řízení zahájeného nečinností či zásahovou žalobou. Žalovaný se následně vyjádřil k dalším žalobním bodům, ale obsah této části vyjádření krajský soud nepovažuje s ohledem na níže uvedený právní závěr za podstatný.

4. Z příslušného daňového spisu krajský soud zjistil, že tehdejší Finanční úřad Ostrava II zahájil dne 22. 9. 2010 u daňového subjektu MONOS Morava s.r.o. daňovou kontrolu mimo jiné na daň z příjmů právnických osob za zdaňovací období roku 2008. V návaznosti na výsledky této daňové kontroly vydal tehdejší správce daně dne 2. 12. 2011 dodatečný platební výměr, kterým doměřil společnosti MONOS Morava s.r.o. daň z příjmů právnických osob za část zdaňovacího období od 14. 2. 2008 do 31. 12. 2008 ve výši 2 851 380 Kč a uložil jí povinnost zaplatit penále z doměřené daně ve výši 570 276 Kč. Rozhodnutím č. j. 1390/12-1202-807675, ze dne 23. 7. 2012, tehdejší Finanční ředitelství v Ostravě odvolání společnosti MONOS Morava s.r.o. zamítlo a napadený dodatečný platební výměr potvrdilo. Proti odvolacímu rozhodnutí podal daňový subjekt dne 21. 9. 2012 (*žaloba doručená krajskému soudu dne 14. 9. 2012 se týkala daně z přidané hodnoty a obě věci byly následně spojeny ke společnému projednání – poznámka krajského soudu*) správní žalobu, které zdejší krajský soud vyhověl a rozsudkem ze dne 27. 6. 2014, č. j. 22 Af 108/2012 – 68, napadené rozhodnutí Finančního ředitelství v Ostravě zrušil. Žalovaný (*na kterého přešla s účinností od 1. 1. 2013 podle zákona číslo 456/2011 Sb., o Finanční správě České republiky, v platném znění, působnost Finančního ředitelství v Ostravě – poznámka krajského soudu*) proti rozsudku ze dne 27. 6. 2014 podal kasační stížnost, kterou Nejvyšší správní soud rozsudkem ze dne 18. 2. 2015, č. j. 3 Afs 163/2014 – 38, zamítl. V mezidobí bylo vůči společnosti MONOS Morava s.r.o. zahájeno u Krajského soudu v Ostravě insolvenční řízení (25. 6. 2013) a insolvenční soud prohlásil usnesením ze dne 16. 8. 2013, č. j. KSOS 36 INS 17756/2013-A7, její úpadek. Správce daně pohledávky vyměřené dodatečným platebním výměrem ze dne 2. 12. 2011 do insolvenčního řízení nepřihlásil. Dne 14. 11. 2013 proběhlo přezkumné jednání a poté schůze věřitelů, která rozhodla o jmenování žalobkyně insolvenční správkyní daňového subjektu, což insolvenční soud potvrdil usnesením ze dne 18. 12. 2013. Úpadek byl nejprve řešen reorganizací a posléze insolvenční soud usnesením ze dne 13. 3. 2015 rozhodl o přeměně reorganizace v konkurs. Žalovaný nadále jednal se žalobkyní (insolvenční správkyní) a přípisem ze dne 15. 7. 2015 ji vyrozuměl o tom, že dodatečný platební výměr ze dne 2. 12. 2011 nabyl ve smyslu § 243 odst. 2 daňového řádu právní moci dnem ukončení přezkumného jednání (14. 11. 2013) a odvolací řízení je zastaveno. Žalobkyně se domáhala nejprve u Generálního finančního ředitelství a posléze dne 18. 4. 2016 žalobou u Krajského soudu v Brně ochrany proti nečinnosti žalovaného při vyřizování odvolání proti shora uvedenému dodatečnému

platebnímu výměru, o které rozhodl krajský soud rozsudkem ze dne 22. 9. 2017, č. j. 31 A 39/2016 – 121. Krajský soud dospěl k závěru, že žalovaný je nečinný a uložil mu povinnost vydat rozhodnutí o odvolání daňového subjektu proti dodatečnému platebnímu výměru na daň z příjmů právnických osob, vydanému Finančním úřadem Ostrava II, ze dne 2. 12. 2011, č.j. 238052/11/389911807688 do 3 měsíců od právní moci rozsudku. Podle odůvodnění rozsudku byla pro závěr o nečinnosti žalovaného stěžejní otázka, zda v důsledku skončení přezkumného jednání došlo podle § 243 odst. 2 daňového řádu k právní moci sporného dodatečného platebního výměru a k zastavení odvolacího řízení, či nikoliv. Krajský soud v Brně při vázanosti právním názorem vysloveným v předchozím kasačním rozhodnutí Nejvyšším správním soudem konstatoval a odůvodnil závěr, podle kterého nebyly splněny podmínky pro aplikaci § 243 odst. 2 daňového řádu, protože tímto postupem by za daného skutkového stavu byla negována možnost vyřešení otázky zákonnosti sporných daňových pohledávek, ať již v rámci daňového řízení nebo v rámci tzv. incidenčního sporu u civilního soudu, když správce daně sporné daňové pohledávky nepřihlásil (považoval je již za uhrazené převodem přeplatku na jiné dani). Žalovaný následně rozhodl ve věci napadeným rozhodnutím. Podle doručky datové zprávy bylo napadené rozhodnutí doručeno žalobkyni prostřednictvím zástupkyně do její datové schránky dne 14. 11. 2017.

5. Před věcným projednáním žaloby se krajský soud zabýval aktivní legitimací žalobkyně coby insolvenční správce daňového subjektu k podání žaloby proti napadenému rozhodnutí, a to i v návaznosti na závěry uvedené v rozsudku rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 7. 2018, č. j. 4 As 149/2017 – 127, které by při izolovaném pohledu nasvědčovaly spíše tomu, že žalobu by měl podat pouze daňový subjekt. Podle přesvědčení krajského soudu však s ohledem na účinky prohlášení konkursu na dispoziční oprávnění insolvenčního správce ve vztahu k majetkové podstatě podle § 229 odst. 3 písm. c) a § 246 odst. 1 zákona číslo 182/2006 Sb., o úpadku a způsobech jeho řešení (insolvenční zákon), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „insolvenční zákon“), ve spojení s § 20 odst. 3 daňového řádu, podle kterého má (mimo jiné) insolvenční správce stejná práva a povinnosti jako daňový subjekt, nelze insolvenčnímu správci upřít možnost podat proti rozhodnutí ve věci stanovení daně správní žalobu. Krajskému soudu je z úřední činnosti známo, že shodný názor zastává v aktuálních rozhodnutích také Nejvyšší správní soud (srov. rozsudek ze dne 31. 10. 2018, č. j. 3 Afs 173/2017 – 37). Ostatně také žalovaný po prohlášení konkursu jednal se žalobkyní a doručoval jí (prostřednictvím zástupkyně) napadené rozhodnutí. Práva daňového subjektu šetřil krajský soud v tomto řízení tím, že mu umožnil účastnit se řízení v procesním postavení osoby zúčastněné na řízení, ale daňový subjekt na výzvu krajského soudu nereagoval.
6. Krajský soud po ověření, že žaloba byla podána včas, přezkoumal napadené rozhodnutí, včetně řízení předcházející jeho vydání v mezích žalobních bodů podle § 75 odst. 2 s. ř. s., přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného (§ 75 odst. 1 s. ř. s.). Ve věci rozhodl krajský soud bez nařízení jednání podle § 76 odst. 1 s. ř. s.
7. Z porovnání žaloby a vyjádření žalovaného je zřejmé, že prioritní pro právní hodnocení věci je posouzení zániku práva správce daně stanovit (doměřit) žalobkyni daň za sporné zdaňovací období (jeho část). Pro daňové řízení zásadně platí, že daň lze pravomocně stanovit (vyměřit, doměřit) pouze v průběhu prekluzivní lhůty. Uplynutím této lhůty právo státu ke stanovení daně zaniká, k čemuž přihlíží jak daňové orgány, tak správní

soudy z úřední povinnosti (k tomu viz např. nálezy Ústavního soudu ze dne 26. 2. 2009, sp. zn. I. ÚS 1169/07, č. 38/2009 Sb. ÚS).

8. Ve shodě s účastníky řízení nemá krajský soud pochybnosti o tom, že s ohledem na zdaňovací období a § 264 odst. 4 daňového řádu se počátek běhu lhůty v přezkoumávané věci určuje podle zákona číslo 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků, platného do 31. 12. 2010 (dále jen „zákon o správě daní a poplatků“), který byl účinný v rozhodném zdaňovacím období (2008). Podle § 47 odst. 1 zákona o správě daní a poplatků byla lhůta pro stanovení daně tří letá a začala běžet od konce zdaňovacího období, v němž vznikla daňová povinnost. Stejně tak nemá krajský soud pochybnosti, že zahájení daňové kontroly dne 22. 9. 2010 mělo za následek, že se běh dosavadní lhůty podle § 47 odst. 2 tohoto zákona přerušil a od konce roku 2010 běžela nová 3 letá lhůta, že se počínaje 1. 1. 2011 řídí její běh novým daňovým řádem, jakož i, že v době od 21. 9. 2012 do 8. 8. 2014 (právní moc rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 27. 6. 2014, č. j. 22 Af 108/2012 – 68) a od 11. 8. 2014 do 23. 3. 2015 (právní moc rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 2. 2015, č. j. 3 Afs 163/2014 – 38) v důsledku řízení před krajským a Nejvyšším správním soudem podle § 148 odst. 4 písm. a) daňového řádu neběžela. Potud nebyly mezi účastníky zásadní rozpory a také krajský soud neshledal důvody v zásadě shodnou argumentaci stran jakkoliv korigovat. Účastníci se sice mírně lišili v některých datech majících vliv na běh lhůty a také v konečném dni, kdy by při dosud uvedeném skutkovém stavu měla lhůta pro stanovení daně uplynout (podle žalobkyně 1. 7. 2016, podle žalovaného 6. 7. 2016, podle výpočtu krajského soudu 29. 6. 2016), ale na zjištěných rozdílech rozhodnutí krajského soudu nezávisí, protože napadené rozhodnutí bylo vydáno až 14. 11. 2017, kdy již o uplynutí lhůty podle shora uvedených pravidel (tj. pokud by již nedošlo k jejímu dalšímu stavění či přerušení po 23. 3. 2015, kdy nabyl právní moci zamítavý rozsudek Nejvyššího správního soudu) nebylo pochyb.
9. Sporné je, zda po 23. 3. 2015 došlo ještě k dalším skutečnostem, které měly za následek další stavění lhůty pro stanovení daně. Žalovaný ve vyjádření k žalobě tvrdil jediný takový okamžik, který by mohl být teoreticky způsobilý stavět běh uvedené prekluzivní lhůty, a to podání nečinnostní žaloby dne 18. 6. 2014 žalobkyní u Krajského soudu v Brně. Právě v posouzení otázky, zda tato nečinnostní žaloba měla za následek stavění lhůty pro stanovení daně z příjmů právnických osob za relevantní zdaňovací období, spatřuje krajský soud těžiště právního hodnocení.
10. Podle § 148 odst. 4 písm. a) daňového řádu lhůta pro stanovení daně neběží po dobu řízení, které je v souvislosti se stanovením daně vedeno před soudem ve správním soudnictví a před ústavním soudem.
11. Základním účelem citovaného zákonného ustanovení je umožnit daňovým orgánům, aby v případě zrušení jejich pravomocného rozhodnutí správním či ústavním soudem, mohly dál pokračovat v daňovém řízení a možnost stanovit daň po případném zrušení jejich pravomocného rozhodnutí nebyla závislá na délce soudního řízení (krajský soud ponechává stranou běh objektivní 10 leté lhůty, o kterou v projednávané věci nejde). Smyslu a účelu uvedeného ustanovení tak odpovídá takový výklad, podle kterého dochází ke stavění běhu lhůty pro stanovení daně pouze v těch případech, kdy řízení u správního (ústavního) soudu brání tomu, aby paralelně probíhalo daňové řízení (tj. zejména tehdy, kdy je daňové řízení po dobu řízení před správním soudem dočasně pravomocně skončeno). Přestože tedy obecně nelze vyloučit variantu, že lhůta pro stanovení daně bude

stát i po dobu řízení o nečinnostní či zásahové žalobě a krajskému soudu je známo, že komentářová literatura citovaná žalovaným toto obecně připouští, nebude tomu tak v tom případě, pokud probíhající soudní řízení nijak neomezuje správce daně, aby činil úkony směřující k pravomocnému stanovení daně. V tomto směru považuje krajský soud za příléhavé závěry Nejvyššího správního soudu uvedené v rozsudku ze dne 15. 8. 2008, č. j. 5 Afs 4/2008 – 108 (dostupného na webových stránkách www.nssoud.cz), ve kterém Nejvyšší správní soud posuzoval vliv řízení o zásahové žalobě na běh lhůty podle § 41 s. ř. s. a takový vliv neshledal. Smysl a účel § 41 s. ř. s. byl ve vztahu k daňovému řízení v poměrech právní úpravy účinné do 31. 12. 2010 obdobný jako v případě § 148 odst. 4 písm. a) daňového řádu účinného od 1. 1. 2011, proto krajský soud považuje závěry prezentované v uvedeném rozsudku za příléhavé také pro posuzovanou věc.

12. Jak se podává z obsahu daňového spisu, jehož podstatné části krajský soud citoval výše, žalovaný poté, kdy došlo ke zrušení původního odvolacího rozhodnutí ze dne 23. 7. 2012 a věc mu byla vrácena zpět k dalšímu řízení, resp. po zamítnutí jeho kasační stížnosti rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 2. 2015, vyhodnotil aktuální situaci tak, že odvolací řízení je podle § 243 odst. 2 daňového řádu zastaveno v důsledku skončení přezkumného jednání (které proběhlo 14. 11. 2013) a v řízení dále nepokračoval. Učinil tak přesto, že do insolvenčního řízení spornou daňovou pohledávku nepřihlásil (považoval ji za uhrazenou převodem přeplatku daňového subjektu na jiné dani). Ke změně v postupu přistoupil až v návaznosti na rozhodnutí Krajského soudu v Brně vydané v řízení o nečinnostní žalobě žalobkyně. Krajský soud po aplikaci výkladu dotčených právních předpisů zaujatého v předchozím odstavci na uvedený skutkový stav dospěl k závěru, že lhůta pro stanovení daně po 23. 3. 2015 nadále běžela a na její běh neměla nečinnostní žaloba žádný vliv, proto uplynula nejpozději 29. 6. 2016 (podle výpočtu krajského soudu). Běh lhůty pro stanovení daně je objektivní skutečností a nemůže na něm nic změnit ani nesprávný právní názor daňového orgánu na aktuální skutkové okolnosti. Žalovanému po 23. 3. 2015 objektivně nic nebránilo pokračovat v řízení, a to ani podání nečinnostní žaloby a žalovaný v řízení nepokračoval výhradně s ohledem na svůj subjektivní právní názor, který byl shledán jako nesprávný. Naopak byla to žalobkyně, která se domáhala, aby žalovaný v daňovém řízení pokračoval a bylo by nelogické, jakož i proti smyslu a účelu dotčeného zákonného ustanovení, aby v důsledku jejích aktivit při současné objektivně nedůvodné pasivitě žalovaného lhůta pro stanovení daně neběžela. Z uvedených důvodů nelze podle přesvědčení krajského soudu v tomto případě řízení o nečinnostní žalobě zahájené dne 18. 4. 2016 považovat za řízení vedené v souvislosti se stanovením daně ve smyslu § 148 odst. 4 písm. a) daňového řádu a krajský soud nehledává žádný důvod pro to, aby po dobu uvedeného soudního řízení lhůta pro stanovení daně stála. Vzhledem k tomu, že z vyjádření žalovaného ani z obsahu daňového spisu nevyplývá žádná jiná skutečnost, která by měla za následek ovlivnění běhu lhůty pro stanovení daně pro dobu po 23. 3. 2015, nezbývá krajskému soudu než uzavřít, že lhůta pro stanovení daně v přezkoumávané věci marně uplynula nejpozději 29. 6. 2016 (podle výpočtu krajského soudu).
13. Z důvodů rozvedených v předchozím odstavci tak již po 29. 6. 2016 (datum 6. 7. 2016 uvedené žalovaným zřejmě vychází z nesprávného údaje o podání správní žaloby v roce 2012 – viz výše) nebylo možné stanovit (doměřit) daň z příjmů právnických osob za relevantní zdaňovací období (2008), a protože napadené rozhodnutí ze dne 14. 11. 2017 bylo vydáno po jejím uplynutí, je přezkoumávané daňové řízení postiženo vadou, kterou

již nelze zhojit. Tato skutečnost je pak sama o sobě dostačující jak ke zrušení napadeného rozhodnutí žalovaného, tak také předcházejícího rozhodnutí správce daně ze dne 2. 12. 2011 (vydaného ve formě dodatečného platebního výměru). Proto krajský soud napadená rozhodnutí žalovaného a správce daně postupem podle § 78 odst. 1 a 3 s. ř. s. zrušil, aniž by se z důvodu procesní ekonomie zabýval dalšími žalobními námitkami a prováděl další navržené důkazy. S ohledem na shora uvedený závěr krajský soud ani nerozhodl o vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení podle § 78 odst. 4 s. ř. s., protože zde již není žádné řízení, ke kterému by bylo možno věc vrátit žalovanému (srov. analogicky rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 10. 2016, č. j. 2 Afs 239/2015 – 66, dostupný na webových stránkách Nejvyššího správního soudu).

14. O náhradě nákladů řízení rozhodl krajský soud v souladu s § 60 odst. 1 s. ř. s. podle procesního výsledku sporu a procesně úspěšné žalobkyni přiznal vůči žalovanému právo na plnou náhradu nákladů řízení. Podle obsahu spisu žalobkyně účelně vynaložila v řízení náklady na právní zastoupení, jejichž náhradu určil krajský soud podle vyhlášky číslo 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „advokátní tarif“). Konkrétně uložil krajský soud žalovanému povinnost nahradit žalobkyni odměnu její advokátky za 2 úkony právní služby (1. – převzetí a příprava zastoupení a 2. – podání žaloby) po 3 100 Kč podle § 9 odst. 4 písm. d) a § 7 bodu 5 advokátního tarifu a její hotové výdaje nahrazované v paušální výši 600 Kč podle § 13 odst. 3 advokátního tarifu. Protože zástupkyně žalobkyně doložila, že je plátcem DPH (resp. zástupkyně žalobkyně, která vykonává advokacii jako společník společnosti Advokátní kancelář Pyšný, Srba & Partneři v.o.s., doložila, že plátcem DPH je tato veřejná obchodní společnost), jsou náklady právního zastoupení navýšeny podle § 57 odst. 2 s. ř. s. o částku 1 428 Kč odpovídající příslušné DPH. I s daňovým navýšením tak činí náklady řízení žalobkyně 8 228 Kč a v tomto rozsahu krajský soud právo žalobkyni na jejich náhradu přiznal. Platební místo advokáta k zaplacení přisouzené náhrady nákladů řízení vyplývá z přiměřeného (§ 64 s. ř. s.) použití § 149 odst. 1 zákona číslo 99/1963 Sb., občanského soudního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „o. s. ř.“) a délku pariční lhůty krajský soud prodloužil oproti obecné lhůtě stanovené v § 160 odst. 1 o. s. ř. na 30 dnů od právní moci rozsudku, protože rozsudky správních soudů nabývají právní moci již okamžikem doručení (§ 54 odst. 5 s. ř. s.) a obecná 3 denní lhůta se jeví krajskému soudu v takovém případě nepřiměřeně krátká.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku **je možno** podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od jeho doručení k Nejvyššímu správnímu soudu.

Nesplní-li povinný, co mu ukládá vykonatelné soudní rozhodnutí, může se oprávněná domáhat nařízení výkonu rozhodnutí (exekuce).

Ostrava 10. ledna 2019
JUDr. Monika Javorová
předsedkyně senátu